

[Arbejds- og socialministeren.]

Som det vil være bekendt, er foreningsfriheden her i landet sikret ved bestemmelsen i grundlovens § 85, der dels i almindelighed fastslår borgernes ret til uden forudgående tilladelse at danne foreninger i ethvert lovligt øjemed, dels fastslår, at en forening ikke kan opløses ved administrativ bestemmelse, men kun ved dom; det foreløbige forbud, der er adgang til at nedlægge overfor en forening, og som kun kan anvendes, når der straks anlægges sag mod den til dens ophævelse, vil efter sit indhold ikke være i uoverensstemmelse med konventionens artikel 4, hvorefter arbejdsgiver- og arbejderorganisationer ikke skal kunne opløses eller suspenderes administrativt, idet der herved efter bestemmelsens tilblivelseshistorie må antages at være taget sigte på en suspension, der kan være af mere permanent karakter, og ikke som den i den danske grundlov omhandlede på en rent foreløbig foranstaltning som indledning til en umiddelbart derefter følgende domstolsafgørelse.

Under hensyn til, at den her omhandlede konvention allerede er ratificeret af en række af de parlamentarisk styrede demokratiske nationer, herunder bl. a. Finland, Island, Norge og Sverige, samt til, at regeringen må anse det for at være naturligt, at også Danmark, der i mere end hundrede år har anerkendt forenings- og forsamlingsfriheden, ratificerer den foreliggende konvention, der på internationalt grundlag skal sikre gennemførelsen af det princip, der gennem tiderne har været knæsat i den danske grundlov, skal jeg, idet jeg samtidig oplyser, at konventionen er enstemmig vedtaget i det høje landsting, tillade mig at henstille, at forslaget undergives en hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Lindberg: På den socialdemokratiske gruppes vegne skal jeg tillade mig at anbefale forslaget til rigsdagsbeslutning til vedtagelse.

Thisted Knudsen: Det er en selvfølge, at Danmark skal tiltræde denne konvention, og begrundelse er i virkeligheden overflødig. Enhver ved, at hele vort samfundssystem er bygget op på foreningsfrihed og beskyttelse af retten til at organisere sig. Også jeg kan anbefale forslaget til rigsdagsbeslutning til vedtagelse.

Kristen Amby: Man kunne i fortsættelse af den ærede sidste talers bemærkning om det selvfølgelige i, at Danmark skal tiltræde denne konvention, spørge, hvorfor

der egentlig er lavet en sådan konvention. Det er imidlertid ganske forståeligt, at særlig arbejderbevægelsen Europa over efter at have oplevet det, der skete både i det fascistiske Italien og det nazistiske Tyskland, ønskede at få en international konvention vedtaget og ratificeret, således at man hverken på den ene eller den anden måde uden klare og tydelige overgreb, også af international karakter, administrativt kunne komme arbejdernes sammenslutninger til livs. Selvom der ikke i Danmark har været umiddelbar fare for, at vi kunne komme ind i sådanne tilstande — de tilløb til fascistiske bevægelser, der har været her i landet, har jo gudskelov kun været tilløb —, er det alligevel rigtigt, at vi her positivt er gået med ind i forarbejdet, og at rigsdagen vedtager det konventionsudkast, som regeringen har forelagt, idet det er kriteriet for, om et styre virkelig vil respektere de grundlæggende friheder, om det kan kaldes et demokrati i den forstand, i hvilken vi sædvanligvis opfatter begrebet demokrati. Når jeg nævner det, er det, fordi blandt de menneskerettigheder, som Europarådet ville lave konventioner om og forsåvidt benytte som kriterium for, hvorvidt et land kunne tilslutte sig Europabevægelsen, var også foreningsfriheden og da særlig organisationsfriheden. Man havde opstillet en hel del menneskerettigheder, om hvilke man ville lave konventioner, men man begrænsede sig til syvende og sidst til sådanne rettigheder — og heriblandt altså organisationsretten —, om hvilke det var klart og tydeligt, at de havde været i fare; man gjorde sig klart, at det første, der altid skete, når nogen var på march mod diktaturet, var, at administrationen gjorde overgreb og lovgivningen blev ændret således, at man kunne komme den fri ret til at organisere sig til livs. Derfor synes jeg, det er glædeligt, at man har fået vedtaget denne konvention i Den internationale Arbejdsorganisation, og på mit partis vegne skal jeg tiltræde, at forslaget til rigsdagsbeslutning herom hurtigt gennemføres i det høje ting.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: På mit partis vegne kan jeg anbefale vedtagelsen af det foreliggende forslag til rigsdagsbeslutning. Som det fremgår af, hvad der er sagt i dag, trænger foreningsfriheden ikke til en ekstra beskyttelse her i landet. Vi har allerede denne frihed ifølge grundloven, og vi har praktiseret den. Vi ved imidlertid, at verden er sådan, at faren kan komme, og hvad der er endnu vigtigere i denne forbindelse,